

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DISSABTE SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, dues pts.

Un número solt, DEU cts.

“Treball i Capital,”

Paradoxa

I fitxet, lector, que no dic «Capital i Treball» com tot lo mon; sino Treball i Capital. En el nostre concepte el Senyor Treball, aquest Rei de l'univers, que tot ho pot, que sempre guanya i que tant mos dignifica amb el seu tracto, es hora ja que ocupi ellloc que per la seva alta gerarquia li correspon; es a dir que avui en devant, escriguem, diguem i posem, la *Suor del nostro front*, abans que el plaer, ben-estar i comoditats que mos dona el capital:

No hi ha dupte que lo primér que hi va haver en el mon, va esser Treball, els selvatges tenien que treballar per viure, ja fos, arrancant herbes ó caçant feres etc. etc., i així en sí ja es un treball; en conseqüència el capital va néixer després del treball, i tant es així, que capital no es altre cosa que un *estaviament de treball*. Essent tant lògic que'l Treball se pòs antes del capital, perque no se fa així? Naturalment que'l primér que va escriure Capital i Treball, va esser un capitalista; i la costum, aquest hàbit continuat que arriba a convertir-se en necessitat i llei, ha fet que tots, inclús els treballadors, diguen: El Capital i el Treball, en lloc de, El Treball i el Capital.

Fà un dies deia el polític Senyor La Cierva en un discurs públic, «*Al proletariado (treballador) no se le debe dar el ejemplo de la preponderancia financiera (capital)*». Molt bé, i estàn conformes; emperò que comens éll a dú Treball i Capital; i noltros, tots els ignorants, desde vui en devant, posem sempre el Treball en primer lloc, així com li pertoca an el *Nostro pa de cada dia*, que va dir Jesu Christ.

UN CONRADOR

Ciutat de Mallorca 12-X-20.

Els vius

No crec que hi hagi res que faci reconcentrar tant l'esperit, com la seriosa contemplació de la mort. Un dia estava dins un cementeri entretengut lletgint les vanidoses inscripcions sepulcralis modernes, buides de tota idealitat i, fins i tot, moltes de elles mancades de sentit comú, quant veix el fosser que buidava un *ninxo*, per fer lloc an els altres, que hi ha-

vian de estar: treu una caixa, la destapa i a dins hi havia l'esquelet d'un ser humà. Qui era?... de lo que havia estat, altra cosa no quedava sino l'esquelet repulsiu i fret. La seva anima, era salvada o condemnada?... L'impresió fou fonda i duradera, i mes quan vaig veure com aquelles despulles eren posades dins una sanaia, i no es distingia d'una sanaia plena de pols. Senyor, quan poca cosa som!

Però el mon no està per histories, i segurament que això de parlar de coses tristes no vos agrada poc ni molt. Això es cosa de veis, cosa d'altre temps, cosa d'igno rants.

Està be; però, la realitat es aquesta, i per mes que mos empenyem en lo contrari no canviarem la realitat. Si fa sol per mes que tanquem el uis, farà sol; i l'únic que estarà a les fosques serà el qui tanquerà els uis a la realitat.

Lo mateix passa ab la vida. Els nostres avis que tenien demunt sa experientia, una solida ensenyansa cristiana, encara que no sabessin lletgir ni escriure, no tenien por de posarse devant de la realitat de la vida i contemplar serenament la mort.

La seva vida estava entocada dins la veritat i per això no temien dir-la ni escoltar-la.

Dins una sensillés virgiliana la seva vida se desplegava harmònica i sabien el gast del pa i de la fruita madura i del riure clar com el corre del torrent en abundancia d'aigua.

Però avuy pensam d'una altra manera. Volem divertirnos i disfrutar, talment com si mai s'hagués de acabar per noltros la vida.

Fugim d'aquells llocs i d'aquelles persones que, ab ses converses o sa presencia mos diuen lo que som.

No mos agrada la veritat, fugim de la llum, i tencam els uis a la realitat; i mos pensam que fent molt de renou canviarem el ser de les coses.

Per això el mon va com va, i no hi ha res que s'aguanti dret, ni que servi dreta i fortament s'arada.

Hem tencat violentament tot camí ultra terrer, i tota la vida sobrenatural i cristiana, que és i serà sempre l'anima de tota la vida humana i l'únic aglutinant de l'humanitat.

Però avui el comers, el negoci, la po-

lítica, absorbeix tots el nostros pensaments.

Els pobres volen esser rics; els rics volen ser millonaris.

El obrers volen ser patrons i els patrons no volen deixar de ser-ho.

Els qui van a peu volen colcar, i els qui qualqueu volen anar mes depressa, i no volen anar a peu.

Els que estan malament volen estar be, i els que estan be no ho coneixen, i no estan quiets fins que estan malament.

I en tot el progrés i tota la ciencia i tota la llum, del nostre sigle no sabem lo que mos pescam, ni lo que som, ni lo que volem, ni d'on venim, ni a on anam.

Això sí, molta xatxera i molta fatxada, que això fa gran; molt ben vestits i molt de rumbo i estufera, encara que hagim de menjar pa ab oli i tenguem de anar a geure sense sopar. Lo primér es lo primér. *No faltaba más!*

MESTRE PERE

La muralla del diable

Legenda

A la solana de can Batie del Sallent hi ha una paret, construïda amb pedres de gran tamany, la qual es coneguda amb l'expressiu nom de la muralla del diable. Aquesta muralla devia formar part d'una masia que, segons la tradició, hi havia existit.

Ve'u's aquí que conten que en aquesta masia hi vivia un matrimoni jove, que tenia un infant de dos anys. La dona sempre bromejava amb el seu marit, i de vegades li portava la jat amb el seu homo, mofant-se d'ell, enutjat.

Un dia, el bon homo, segava blat en una feixa del quintà. La dona li va portar la beguda de les quatre de la tarda. Després d'haver bromejat amb el seu homo, mofant-se d'ell, li va dir:

—Amb la peresa que tragines poc l'acabaràs de segar avui aquest camp de blat.

—Prou que l'acabaré; encara que hagués de llogar un coble de dimonis per ajudar-me.

La dona se'n va anar cap a la casa i no varen tardar gaire a comparaixer-li tres segadors, homos alts i escardallencs, i de cara estrafalaria.

—Ola bon homo; venim per si voleu llogar-nos per segar, abans del vespre, el blat de tot el quintà. De la paga pel nostro treball, ja en parlarem acabada la tasca.

Convengut el pacte de que treballarien el tros que quedava de dia, i de deixar llestes totes les feines que se'ls manarien, el tres segadors es posaren a segar amb prodigiosa rapidesa i, com per art d'encantament, el blat fou tot segat, batut i ensecat. El bon home després els va manar que estesesin i el bosc del costat del quintà atapeït d'espesses bardisses, i també molt de pressa va ésser acabada la feina. L'home, preocupat i esporuguit, se'n va anar a casa seva i la dona, veient-lo tan encaparrat i trist, li va dir:

—Ja conec que deus haverte deixat ensarronar pels tres segadors que tens alla a la feixa.

Ell va dir-li, ple de por:

Mira, tota la feina que els he manat l'han feta tan rapidament que no sé que fer, que no poguessin enllestir abans de vespre, perquè no hagués de pagar-los el jornal que mereixeran.

La dona va dir-li.

—Veïam si et trauré de penes. Crida'ls que venguin.

Arribats allà, a presència de la dona, els va manar que un tragués l'aigua de la cisterna amb un garbell de garbellar blat de moro. L'altre que anàs a baix, al riu, a rentar i a fer tornar blanca una pell negra de moltó. I s'encarà amb el més lleig i estrafalari de la colla, i li diu reganyosament:

—Tu ensenyaràs la Doctrina Cristiana a aquest infant de dos anys.

Els dimonis, veint que no podien fer la feina, suplicaran a la dona que els en manés d'altra, que aquella no poden pas fer-la. El del garbell es queixava perquè l'aigua se li empassava pels forats. El de la pell, com més la mullava, més negra se li tornava, i enfurismat, va cridar:

—«Maldito pellejo! como más lo pico i lo lavo es más negro».

El de la Doctrina va dir que li era impossible de poder complir l'encàrrec, perquè, com que mai l'havia sabuda, mal podia ensayar-la a aquell infant. Quant hagueren acabat d'excusar-se, la dona, altre vegada, se'ls va encarar, dient:

—Tu, malcarat, no sap què és lo que primer se'ls ensenya als petits infants? Es de senyar-se. Veu's, se comença pel front i es diu per la senyal de la Santa Creu.

Els dimonis, en sentir aquestes paraules i veure la senyal de la Creu, varen desaparèixer ràpidament, blesfament i maleint aquell lloc.

CELESTI DEVESA

El Bal-le de Cork

Terenci Mac Swiney nasqué a Cork el 28 de març de 1880. Estudià al North Monastery que els «Germans Cristians» tenen a la mateixa ciutat. Tenia el grau de batxiller de la Universitat Reial d'Irlanda, on estudià Filosofia, aconseguint el diploma de Ciències mentals i morals. Acabats sos estudis, fou empleat d'una casa de comerç i professor tècnic de comerç a un establiment depenent del

ministeri d'Agricultura i Ensenyances tècniques d'Irlanda.

Des de molt jove s'apassionà per la política, treballant per la independència d'Irlanda, influïnt a les societats literàries i polítiques i contribuint a l'organització dels Voluntaris Irlandesos. En les eleccions de 1918 se presentà candidat per la circumscripció de Mid-Cork, comproment-se, com altres candidats del Sinn-Fein, a no anar al Parlament anglès i a treballar per la separació d'Irlanda. Assistí a la primera reunió del Parlament republicà irlandès, tenguada el 21 de gener de 1919, en la qual es confirmà l'establiment de la República irlandesa, i prengué part constant en les sessions del dit Parlament.

Mac Swiney ha estat empresonat diverses vegades. En gener de 1916 passà cinc setmanes a la presó de Cork fins que el tribunal l'alliberà. El 3 de maig del mateix any, després de la sublavació de la setmana de Pasqua, fou detingut a Balshades, passant de la presó de Cork a la caserna de Richmond (Dublin), a la presó de Wakefield (Anglaterra) i al camp d'internament de Frongoch (País de Galles), essent deixat anar la vigília de Nadal del mateix any 16.

En febrer del 1917, fou detingut i deportat a Anglaterra sense acusació ni judici, prohibint-se-li de tornar a Irlanda. S'establí a Bromyard, prop de Malvern (Worcester). Allà es casà el 9 de juny del mateix any amb Miss. Muriel Murphy, filla de Cork. Vuit dies després se li revoca l'ordre d'exil com als seus companys.

A l'octubre del mateix any tornà a ésser empresonat a Cork, condemnant-se'l a sis mesos de treballs forçats, i el 10 de novembre, junt amb altres empresonats, féu la vaga de la fam, per a obtenir que se'ls considerés detinguts polítics. Al cap de tres dies foren deixats anar.

En març de 1918 fou detingut novament a Dublin, perquè acabés de complir sa condemna de 6 mesos, essent traït a la pressó de Belfast, després a la de Dundalk i retornat a la primera, d'on fou deixat anar el 4 de setembre. A la mateixa porta de la presó el tornaren a agafar i, sense jutjar-lo, el tancaren a la presó de Lincoln (Anglaterra), en companyia del president de la República Edmond de Valera i altres. En març de 1919 el deixaren anar, i quan ja era a casa seva, l'ordre fou revocada. Des d'aleshores, per no ésser agafat, s'amagava, dormint cada dia a casa d'un amic diferent, però sense sortir gairebé mai de Cork o de Dublin, lliurat com estava als treballs de la revolució.

En març d'enguany fou elegit lord-alcalde de Cork, succeïnt a Alderman Thomas Mac Curtain, qui havia estat assassinat una setmana abans per les forces angleses d'ocupació.

Aleshores li fou més difícil d'amagar-se, puis que no deixava de complir ses

deures d'alcalde i primer magistrat de la República, a l'Ajuntament de Cork, on fou detingut el 12 d'agost.

En ésser judicat, digué al Tribunal anglès la seva frase memorable: «Sou l'alcalde i el primer magistrat de la República en aquesta ciutat, i vosaltres no sou qui per a jutjar-me, ans al contrari, segons dret, jo us dec jutjar a vosaltres». Després, afegí: «Sou lliure, i abans d'un més sortiré de la presó o viu o mort», creient que el seu cos feble, per les persecucions i treballs endurits, no resistiria 30 dies la vaga de fam estava disposat a lliurar-se, com altres 11 companys seus. Ara ha mort, al cap de 72 dies d'haver començat a refusar els aliments. Al principi, i després diverses vegades, ha rebut els Sagraments de l'Església Catòlica, essent confortat amb la visita dels sacerdots irlandesos, que no li han prohibit el seu patriòtic sacrifici, considerant-lo, —com ell mateix deia— fruitós per a l'alliberament d'Irlanda.

La seva dona l'ha visitat diverses vegades a la presó, però mai li ha pregat que desistís de la vaga, per acceptar la seva resolució amb heroica fermesa. Les revistes il·lustrades han popularitzat la figura d'aquesta irlandesa estoica, duent al braç la seva filla, Maire, nascuda a Dundalk en 1918, mentre son pare era a la presó.

Mac Swiney tenia molt bones disposicions literàries i si la seva vida no hagués estat xuclada pel patriotisme, l'hauria consagrada a la poesia i a la literatura irlandeses.

En 1914-15 publicà un periòdic diari titulat «Tianna Tail», del qual era propietari, director i principal redactor. No cal dir que fou suprimit per les autoritats angleses. Quan fou detingut per primera vegada (gener de 1916) foren trobats a casa seva alguns nombres del periòdic, que serviren com a proves de què el detingut era sedicios. Durant anys havia reunit una excellent biblioteca, on abundaven els llibres de valua, però la vengué tota per procurar-se diners.

Durant els temps d'activitat de la «Celtic Literary Society» sos membres redactaven una revista manuscrita, amb composicions que llegien en llurs reunions. Mac Swiney era dels més fervents de la tasca, escrivint moltes poesies, algunes de les quals apareguen després en diaris i revistes.

També escriví les obres de teatre que estrenà la societat dramàtica de Cork. «Els darrers guerrers de Cumhal», «El present d'Emer» i «L'holocaust», obra, aquesta, basada en la commiseració dels pobres, i una comèdia.

Una obra mes llarga, «El Revolucionari», fou publicada, però no representada. Altres obres seves publicades, són: «La música de la Llibertat» i «Crits de batalla».

Escriví molts articles a distints periòdics, i una serie d'aquets, aparaguda a

«Irish Freedom», amb el títol genèric «Els Principis de la Llibertat», anaven a ésser publicats reunits quan son autor fou detingut per darrera vegada.

Comptes de Pagés

Un pagés de la montanya qui no havia vist cap llibre del *Debe y Haber* per la senzilla raó de que encara no n'hi havia ni per altre banda n'hauria tret gran profit, perquè no sabia de lletgir ni de escriure, ho enfila d'aquesta manera:

Tenia dues bosses penjades a l'espona del llit: dins una hi posava es diners que guanyava cada dia, diguent *pos* s'altre era el dipòsit d'on treya tot lo que gastava diguent *trec*.

Per sebre si perdia o si guanyava no havia de regirar llibres, ni de fer càlculs matemàtics, ni de gastar paper ni tinta: res d'això: senzillament ab la ma esquerra tocava sa bossa del *pos*, i ab la dreta la bossa del *trec*, i ja ho sabia. Fins arribà un dia que ni això havia de fer: ab una sola mirada que donàs a ses dues bosses ja sabia la seva situació econòmica i com i de quina manera anaven els seus negocis.

Al peu de la lletra

Una vegada un metge anà a visitar un malalt d'una casa de pagés, li receptà unes píndoles i encarregà a la seva dona que n'hi donàs una cada dues hores.

—Mes com ho ferem,—digué ella,—si no tenim rellotge?

—Ni rellotge de sol?—replicà el metge.

—Ni rellotge de sol.

—Idò, que vos diré jo? Quant sabreu que han passat dues hores, li donau la primera.

—Però, senyor doctor, com ho coneixerem?

—Que vos diré jo?—digué 'l metge capficat.—Cada vegada que canti el gall, li donau una píndola.

L'endemà 'l metge tornà i trobà el malalt pitjor.

—Idò, que no heu fet lo que vos he dit?—preguntà a sa mestressa.

—Sí, respongué ella; però ab tan mala sort que no me atrevesc a dir-ley.

—Digau, dona, va dir es metge.

—Idò, ab tan mala sort, que a la tercera píndola el gall s'ha mort.

—Idò, que donaven ses píndoles an es gall?

—Sí. No ma va dir vosté que cada vegada que cantàs li donàs una píndola? No he fet mes ni manco de lo que vosté ha manat; però es pobre gall no les ha pogudes pair.

JACINTO VERDCUER

El sindicalisme catòlic

Tota la gràcia, tota l'eficàcia del sindicalisme, li ve de la tendència a monopolitzar el treball. El sindicalisme catòlic, pel sol fet d'existir, desfà aquest monopoli, i desvirtua l'eficiència teòrica del sistema.

El sindicalisme es declara anti-intellectual (Vegi's Sorel, Bert, etc.), i treu tota sa força del postulat de que els obrers es basten a si mateixos. Doncs be: amb el sindicalisme catòlic s'interposa l'Església, eminentment intel·lectual, afirmant, de fet, que els obrers (ni ningú) no es basten pas a si mateixos.

L'Església, fent sindicats catòlics, de fet ha esbotzat el sindicalisme, i prestat un servei incommensurable a la civilització humana.

Els sindicats catòlics son l'efecte d'una obra de misericòrdia, son una tutela moral a favor dels obrers que, per damunt de tot interès material, no volen perdre el concepte etern, jeràrquic i sagrat, del treball i de l'autoritat humana, i que, individualment, no se senten prou forts per a defugir, isolats, la mobilització revolucionària.

Ara bé: el sindicalisme catòlic té aquest valer, que ja és prou gran, i cap més. El que no pot tenir, és el de sistema resolutiu cristià de la qüestió social, perquè el Cristianisme no pot lligar-se a cap sistema ni a cap fórmula social. Amb quin dret trobariem més cristiana una organització gremial que una reforma lliberal tan fonament impregnada de cristianisme com la que Le Play defensava?

El sindicalisme catòlic és una obra de misericòrdia, com ho son els pensionats, instituts per a subvenir certes fallides urgents, però que no tenen, ni molt menys, el valor de solucions bàsiques. El sindicalisme catòlic no podrà mai substituir el patronat ni les obligacions morals del patró; com tampoc els internats poden suplir la vida de família, ni les cases d'exposits el matrimoni i les seves obligacions. Perquè l'obra de l'Església, fent asils, maternitats, pensionats, no representa sinó un petit apèndix a la seva missió central fundadora de famílies,

El gran perill está en qué, de dosàmerament circumstancial i adjectiva que és, se la vulgui fer passar per substantiva, i s'arribi a dir «textualment que els sindicats catòlics són l'unica organització capaç d'organitzar el món segons els principis catòlics».

No es pot oblidar que el sindicalisme francès, el sindicalisme revolucionari, el de la C. G. T., s'ha desenrotllat mercès a la llei famosa de 21 de març de 1884, llei apoiada pels catòlics, pel comte de Mun i Mgr. Freppel, els quals, segons conta Nitti ho consideraren com una gran victòria del sistema corporatiu. Trenta sis anys han passat, trenta sis anys perduts per la causa de la pau social. Hom té dret a pensar que, si l'esforç dels catòlics en pro de la fórmula corporativa s'hagués esmerçat en l'apostolat moralitzador de costums i aplacador de vicis i orgulls, potser hi hauriem guanyat tots una mica més.

El sindicalisme catòlic, considerat com a fórmula curativa, ens porta a un carreró sense sortida. Diu Nitti, al mateix lloc citat, que tot seguit d'aprovada la llei de 1884, s'adonaren els catòlics que els sindicats unilaterals (sindicats de treballadors en front de sindicats d'amos), continuerien les discordies, i que la corporació en realitat solament sobrevivia sota la forma de sindicat mixt (de patrons i obrers, junts). Però el P. Llovera explica i retreu d'un important text de Toniolo la impossibilitat pràctica dels sindicats mixtos. De manera que, en realitat, ens trobam tancats, presoners dintre de quatre parets, que són quatre murs insuperables:

- 1) Sindicat mixt (impossible).
- 2) Sindicats paral·lels (que impliquen o el monopoli obrer o la coexistència amb altres sindicats de treballador).
- 3) Monopoli obrer (impossible, si el pretenen els catòlics; inacceptable i tirànic si el pretenen els revolucionaris).
- 4) Règim de concurrència sindical (competència ruïnosa en lluita econòmica: cas de Burdeus; o guerra civil sagrant; casos de Moreda, de València, de Terrasa, i tants altres.)

Jo no hi sé veure la sortida.

El mal del sindicalisme catòlic, considerat com a règim, com a sistema, en el qual es fonamenten les esperances de pau social, és el fer oblidar una mica que el meridià de la pacificació dels esperits no passa pas per l'esfera que en diuen de l'«actuació social», sinó per aquella altra que se'n diu «apostolat cristià». No vindrà la pau per la millora de l'organització, sinó per la millora de les ànimes, una de les condicions de la qual és la reforma dels costums.

Ja que el sindicalisme proclama l'eficàcia de l'«acció directa», de l'acció coercitiva de l'obrer sobre el patró, sense in-

termediaris, quina acció directa hi pot haver millor i més eficaç sobre els patrons que la de l'Església, posseïdora de les coercions supremes? Qui millor que l'Església, obrant ministerialment, i no com a inspiradora de sindicats, pot influir en el cor i a dins l'esperit els amos, majorment als llocs on aquest són, com en el cas de Catalunya, fills seus tots ells?

I encara hi ha una altra acció més directa. Una acció ultra directa, una acció directíssima. L'oració. La pregària a Deu, Causa de les causes, Senyor de les voluntats i Amo únic de la pau i de la guerra. L'oració?—dirán molts. D'on surt aquest?—Sí. Molts se'n riuran. Però un catòlic no te dret a riure-se'n.

R. RUCABADO

Feim a sobre als nostros suscriptors que hem nomenat una *comisión* perquè passi a Madrid a *entrevistar* amb el qui gira ses *bolles de sa rifa* per veure si influïnt hi haurà medi de que'ls ignorants anem a la projectada *escursió de Randa*, els mes jovenets amb una bicicleta, els joves amb moto d'aquestes que duen *canastra* i els qui ja tenen descendència amb un *automóvil* que no sia llogat. El cap de la *comisión* mes ha deixat encomat que de de la setmana qui vé li deixem espai per poder parlar sobre tant *importante asunto si el tiempo no lo impide*, però fent l'advertència que desde aquesta setmana se poden demanar participacions, i que vagin vius que l'any passat no varen bastar pel qui en volgué.

L'ignorancia ha d'esser enguany l'escullida.

PENSAMENTS

Bufar no es tocar la flauta: cal saber moure'ls dits.

Es una grossa falta, molt comuna, creure-s'esser més d'allò que un és, i estimarse menys d'allò que un es mereix.

Hi ha coses que les conixeriem molt millor si no volguéssim coneixeles tant.

Per llegir cal entendre; per escriure cal saber; per creure cal comprendre; per demanar cal donar; i, si ets entes, cal que sies útil.

En la contemplació-l mateix que en l'acció, cal saber distingir entre l'accessible i l'inaccessible: sense aquesta distinció no s'arriba a res de bo en l'una ni en l'altre.

Cada bri fa la seva ombra.

Hi ha gent que perquè van donant cops de martell a la paret se pensen que claven claus.

GOETHE

El viatge

He pensat, oh Senyor, de fer camí, de passar les muntanyes i l'onada i al cor de la ciutat endormiscada en só llevat a trènc de dematí.

La llar ja sembla buida: cal fugi que tot'ella m'acusa. Gem l'albada perquè un ànima vulgui, hal-lucinada, mudar de lloc en nostre món mesquí.

Mes teva és, Senyor, qualsevol hora i de ton sí qui n'eixiria a fora?

Tu ets, Senyor, per tot el viure clar i anc que arreu de la terra faci via só aturat a tos peus de nit i dia com l'infant que no sab de caminar.

J. CARNER

Berbes

—¡Quina desgracia! Les rates s'han menjat el meu quadro.

—¿Quin?

—Els dels moixos.

—Doncs no esterien molt ben pintats, que diguéssim.

—Un usurer.

—Homo, no't veuen p'en lloc. ¿Aon t'afiques?

—No'm moc de ca meva. Me costa car el lloguer i vull aprofitar-lo.

A un jove estudiant li donaren carabeces en el examens: i deia sa mare, mot afligida, a una amiga seva.

—Aí, volguda Conxeta! Ha tenguda tal desesperació el meu fill, que ahir se tirá de cap dins mar.

—¿I's negà?

—No; perquè duia carabaces.

—En el tren.

Un subjecta tracta d'encetar conversa amb un d'aquets viatjers que no conversen més que amb gent coneguda.

—Dispensi, vosté—li diu,—me sembla que l'he vist a vosté, no recort a on.

—Provablement a presili. a on he estat deu anys.

—¿Per qué? ¿Per qüestions polítiques?

—No, senyor; per haver agredit, dins un tren, punyal en ma, a un cavaller...

M. C.

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

RAOO DADD

Pagés des Plá.

FRASE FETA

500
K e
LA FESTA

Porqueret de la Pelliça.

CAVILACIÓ: ON

Joanet de sa Gerra.

FUITA DE CONSONANTS

.o..i..i..i.a.e.a
.a.o...o.e..a.a.a..a
.e..ue.e.e.o..i.au.a
a.a.o...ua.ue.i.e.a.

Fabiol.

I fins dissabte quivé si Deu ho vol i Maria.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Fabiol. — Estic esperant que m'envieu qualque cosa.

Polo. — Lo mateix vos dic.

En Rubio. — He veure si pensau en m' sant homo.

Soldadet de sa Moxila.

¡Uep!

Convendria que tots els redactors de L' Ignorancia, enviassen les seves quartilles, lo mes tart el dilluns de cada setmana; quartilles gentils, gracioses i plenes de bon gust i ab la sal convenient, perquè signin mes mengivoles.

A tots els suscriptors i a tots els qui s'interesen per les coses bones de Mallorca! Convendria que vos prenguessiu ab interes el propagar nostre setmanari entre els vostros amics i coneguts encara quant tots l hauren lletgit, donaulò a altres perquè sen enterin.

També vos agrairem el que nos envien noticies fresques i educadores,

Tip. de Sebastia Piza